

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Index Librorvm, Capitvm Et Argymentorvm Tomi Primi Opvscvlorvm D.
Ioannis Ivsti Lanspergij Carthusiani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

INDEX LIBRORVM

CAPITVM ET ARGVMEN-

TORVM TOMI PRIMI OPVS CVLORVM

D. Ioannis Iusti Lanspergij Carthusiani.

Demonstratio, quænam sit reuera
Euangelica religio, & quid de
monasterijs ac eorundem incolis sen-
tiendum sit liber vnus pag. 7.

Ad quid sit homo conditus, & quæ sit reue-
ra Euangelica vita, quinam item hodie se Euā-
gelicos vocent. Caput 1. pag. 7.

De bonis operibus, quænam præcipua sint &
Deo propinquiora: in quibus item religio ver-
setur. Cap. II. 8

Quod omnes boni Christiani religiosi pol-
sint appellari, & potissimum hi, qui statum a-
liquem suscipiunt ad hoc ordinatum: & vt in
eo spiritualibus exercitijs quiescere debeat
Cap. III. 8

Vt semper in mundo status aliqui extiterint
in quibus specialius ex bona voluntate Deo ser-
uire licuit, supra quàm ex mandatorum Dei a-
liquis tenetur. Cap. IV. 9

Quod olim monasticæ vita qualis in veteri
testamento, fuerit, & nomenclatura tamen cœ-
nobiorum, monachorumque non extiterit, quia
ille status ipso nomine antiquior existit. Cap.
V. 10

Quod religiosorum status non semper con-
similis fuerit: quomodo neque nunc quoque ordi-
nes omnes per omnia concordant. Cap. VI.
10

Quod status monasticus vetustus sit, & in-
crementum à Samuelis, Eliaz, & Prophetarum
tempore acceperit. Cap. VII. 11

Quod vita Apostolorum & Sanctorum in
Hierusalem in principio fidei fuerit, qualis nūc
est monastica. Cap. VIII. 12

Quod quando vita communis iuxta institu-
tionem Apostolorum, propemodum interie-
rat, quasi post liminio sub S. Marco in Alexan-

dria & in multis alijs locis restituta sit. Ca. IX. 14

Quod S. Augustinus vitam Apostolorum,
primorumque Christianorum in Africa inter
suos Canonicos instaurauerit. Cap. X. 15

Quod post S. Augustinum alij per plures vi-
tam monasticam multis alijs locis exuscitaue-
rint. Cap. XI. 16

Quod tam multiplices religiosorum ordi-
nes in tribus illis vocis, à Christo contra tres
illas maximas peccatorum causas propositis,
consentiant. Cap. XII. 16

Discipulum esse Christi, vt sit perfectius mul-
tò, quàm esse Christianum simpliciter: super-
bia quam ex radice pullulet: vota tria mo-
nastica vt Christus seruauit. Cap. XIII. 18

Quod omnes religiosi ordines primitus à
Deo per homines sint instituti. Cap. XIV. 18

Quod religiosi solitarij, non inutiles, sed val-
de fructuosi omnibus hominibus sint. Cap. XV.
19

Quod religiosi, maxime verò qui se totos à
mundo sequestrauerunt, nunquam non à bonis
honorati fuerint. Cap. XVI. 21

Quod monasteria dirui, vel perire non de-
beant permitti, & quod boni propter malos in
proposito religioso, malè audire non debeant.
Cap. XVII. 21

Quod monachi siue moniales apostatæ co-
ram Deo votifragi & pereuri sint, & ipsorum
crimines sint participes, qui ipsos iuuant & de-
fendunt. Cap. XVIII. 22

Quod hæreticis non sit credendum, qui per-
nerse scripturas contra explanationem Eccle-
siae interpretantur, & quod continentia non sit
impossibilis seruatu. Cap. XIX. 22

Quod ex nobis ipsis nihil, ex Deo verò om-
nia ad animæ nostræ salutem possimus. Cap.
XX. 24

(?) Quod

I N D E X.

<p>• Quod religiosi bonis operibus nauent operam, nec tamen salutem suam in bonis operibus constituent. Cap. XXI. 25</p> <p>Quod Christi & Sanctorum arcta via fuerit, quam monastici homines imitari nituntur & heretici fugiunt. Cap. XXII. 26</p> <p>Quod religiosi in monasterijs propositum non prohibendum, sed consulendum & protegendum sit, ut recte conseruetur, vnde tantum boni ipsum retinentibus exoritur. Cap. XXIII. 27</p> <p>Ad quod religiosum propositum, ipsum amplectentes ducat, & quod istius propositi non sit culpa, si in eo multi malae vitae videantur. Cap. XXIV. 28</p> <p>De veritate, antiquitate, incremento, habitu votis, caeremonijs & exercitijs monasticae religionis &c. Dialogus. 32</p> <p>Cur monachi paucissimi apud malos ludibrio habeantur. Cap. I. 32</p> <p>Cur monachi sese singularibus habitibus distingant. Cap. II. 34</p> <p>Num cucullus religiosa sit vestis. Cap. III. 38</p> <p>Vtrumne canones monastici & cetera vota ex Euangelio profecta sint. Cap. IV. 40</p> <p>Vt corrigi oporteat eos, qui inter religiosos non religiose viuunt. Cap. V. 43</p> <p>An status monasticus & Christianus duo diuersi sint status; & de discrimine monasticae vitae & vulgarium Christianorum. Cap. VI. 47</p> <p>Num monasticae vitae homines sint otiosi, & de canticione choralis. Cap. VII. 50</p> <p>Cuiusmodi otiosos reprehendat D. Paulus, & de tyrannide eorum qui se Euangelicos vocant. Cap. VIII. 53</p> <p>Num coenobia in paupertate degant. Cap. IX. 56</p> <p>Cur votum religiosi Deo nuncupent. Cap. X. 58</p> <p>De caeremonijs monachorum, num in Euangelio sint tradita. Cap. XI. 60</p> <p>Quod Lutherus male egerit, quemadmodum fructus eius declarant, & vnde illius impostura facile adfertatur. Cap. XII. 62</p>	<p>Num bona opera meritoria sint, & beatitudinis praemium a Deo recipient. Cap. XIII. 63</p> <p>Opera bona quam sint necessaria ad salutem: ut ex sola fide Christum agnouisse, minime constituat aliquem Christianum. Cap. XIV. 68</p> <p>Cuiusmodi nouum sit Euangelium, quibus illud amplectantur. Cap. XV. 69</p> <p>Vtrum pro se scripturam Lutherus ad suae doctrinae probationem habeat, & de prodigijs illius. Cap. XVI. 71</p> <p>Quod ex Lutheri secta plures aliae multo peiores exsurrexerint, & vtrum constitutiones Ecclesiae cum scriptura conueniant. Cap. XVII. 74</p> <p>Optima institutio ad bonam Christianamque degendam vitam. Cap. XVIII. 76</p> <p>Vt quis ex Lutheranismi haeresi ad sanam mentem reductus, vitam moresque conuertere debeat. Cap. XIX. 77</p> <p>Epistolarum Paræneticarum liber. I. 84</p> <p>Trahi a Deo ad monasticam, quanta sit gratia, quibusque suis institutum auspiciari, a quibus item sibi cauere, quomodo quoque uocationem diuinam attendere debeat. Epist. I. 84</p> <p>Amoris priuati quae incommoda: perfectionem omnem superandi, pacemque veram obtinendi quae sit ratio: piusque quam sit necessarium exerceri. Epist. II. 88</p> <p>Mors charorum, quam sit discretè plangenda: morte bona defungi quam sit optabile: quanta post mortem felicem sequantur in caelis gaudia. Epist. III. 90</p> <p>Tendere in Deum quid sit, quomodoque quisque conuenienti id debeat: exercitijs cuiusmodi praecipue religiosus ac Praelatus se occupare debeat. Epist. IV. 93</p> <p>In seculo quot sint, quae a via salutis impediant occasiones: monastici instituti encomia: mundum relinquere quid sit, quoque pacto id liceat. Epist. V. 95</p> <p>Monasticum institutum auspiciaturus, quanam obseruare debeat: nominis Carthusianus literarum, quid mysticè innuant. Epist. VI. 97</p> <p style="text-align: right;">Vt is</p>
---	---

CAPITVM.

Vt is qui ex voragine peccatorum vocatur ad monasticum institutum, debeat suam auferre vitam. Epist. VII. 101

Tyro Carthusianus quinam sese in cella per dies singulos, iuxta exterius & internum gerere debeat hominem. Epist. VIII. 102

Quibusnam technis sitatur diabolus subuertere Christi tyronem, utq; sola obedientia per abnegationem & mortificationem, fit spes spiritualis profectus. Epist. IX. 105

Vti nouellus tyro sese in externis obseruantijs Ordinis, & internis exercitijs instituitq; gerere debeat. Epist. X. 110

Homini exteriori, interioriq; reformando, quanam sint necessaria, & tyroni qui libri legendi: orationis mentalis quanta utilitas. Epist. XI. 114

Nouitio vti à Dei timore auspicandum, quanto studio horas persolueret, B. Mariæ gaudia venerari, solitudinem silentiumq; excolere debeat. Epist. XII. 117

Armis quibusnam spiritui instabilitatis in assumpto vitæ monasticæ instituto resistendum sit. Epist. XIII. 121

Ad Christum si quis vult venire, necesse est ut eadem via qua Christus, ambulet, quæ est omnimoda propriæ voluntatis abnegatio. Epist. XIV. 123

Vt is qui monasticum institutum concepit animo, opere per feruentem orationem ad Deum, & suam operam perficere possit. Epist. XV. 123

In ingressu religionis quisnam scopus ob oculos constituendus: quomodo, quosue mores mutare tyro cœnobita debeat. Epist. XVI. 124

Stipendia præcipua militum Christi quæ sint: infirmitates corporum cur permittantur à Deo: mali homines quam sint bonis frugiferi. Epist. XVII. 125

Gloriæ vanæ & animi distractionibus quomodo resistendum: passiones naturas vti differenter vel sentiantur, vel non sentiantur: exercitijs internæ vitæ quatenus insistendum; quæq; internæ vitæ studioso sint cauenda. Epist. XVIII. 126

Pax vera in omnibus querenda, amicitia humana non magni facienda: quo pacto item Deo confidendum sit. Epist. XIX. 129

Vt in monastica religione quis constitutus præcipue quinque obseruare, modo velit suæ vocationi satisfacere, debeat. Epist. XX. 130

Orationis continuus vsus qui obtineri possit, & quanam septem in Christi vita & passione meditanda sint. Epist. XXI. 132

Vt professionem monasticam facturus præparare, seseq; Deo vnire, seculo & sibi mori debeat. Epist. XXII. 135

Vt is qui sese monastico instituto dedit, B. Virginem Mariam venerari debeat, & quanam decem petitiones illi porrigere. Epist. XXIII. 137

Vti nouiter inuestitus debeat agnoscere & efflare spiritum instabilitatis, & vitam instituire: denique quibus inditijs probetur nouitiorum defectio, siue profectio spiritualis. Epist. XXIV. 140

Fundamentum spirituale ingressurus religionem, cuiusmodi iacere, quæq; huic superstruere debeat. Epist. XXV. 143

B. Virgo, & cor Christi quanta in veneratione habenda ab ijs, qui vitam suam corrigere volunt. Epist. XXVI. 146

Vti nouellus Carthusianus feliciter incepta proficere, à quibus sibi cauere, & quo omnia sua exercitia destinare debeat. Epist. XXVII. 147

Qui scopus, quisue religionis finis ab eo, qui monachus cupit fieri, querendus. Epist. XXVIII. 151

Otium inutile quantoperè fugiendum: Christi vitæ vti monachus sese conformare, proprijs concupiscentias abnegare debeat. Epist. XXIX. 153

Vti is qui in monastica religione solenni voto sese constrinxit, vitam suam auspicari, & iuxta vocationis suæ normam viuere debeat: quæq; eum possint ab eiusmodi viuendi genere auocare, & quomodo vitanda sint. Epist. XXX. 159

(1) 3

Ut nemo ex leuibus signis de culpis inter-
nis facile iudicandus sit, quibus aliorum facta
sint in saniolem sententiam trahenda. Epist.
XXXI. 159

Ut cœnobita suæ uocationis obliuiscens
pœnitensq; reuocari possit ad sanam mentem:
occasionem instabilitatis, & quanta mala im-
mortificatio adferat. Epist. XXXII. 161

Mentes à Deo auersas reuocandi modus in-
signis: pœnæ infernales quàm inexplicabiles:
viti & gaudia superna ineffabilia. Epist. XXXIII
165

Infirmetas corporalis vti accipienda sit: quã
patientissime Sancti quibus passi sunt: vt animæ
prosit, infirmitas corporis: afflictiones vt sint
refrigeria: locus vt ex tentatione aut ægritu-
dine non sit mutandus. Epist. XXXIV. 168

Quo pacto Deo in monastico instituto ser-
uiturus, ab abnegatione propriæ voluntatis
& sensus per discretum feruorem incipere de-
beat. Epist. XXXV. 171

Congratulatur fratri è mortis periculo e-
repto, eumq; hortatur ad constantiam & obe-
dientiam. Epist. XXXVI. 172

Contra instabilitatem & distractionem in-
ter Dei laudes, remedium. Epist. XXXVII. 173

Vt sit vtendum recreationibus & remedijs
sanitatis. Epist. XXXVIII. 177

Vt tyro Christi debeat sese dare ad liber-
tatem spiritus, timoribus & scrupulis consci-
entiæ nimis resistere, & Deo confidere. Epist.
XXXIX. 178

Scopus monasticæ vitæ quis: quid de mo-
nasterijs, eorum regulis, vestitu, cæterisque
eorum cæremonijs sentiendum sit. Epist. XL.
179

Vt quisq; syncerè simpliciterq; ambulare
erga proximos debeat: opera nostra quædam
ad scopum dirigenda sint: puritas simplicitasq;
animi, quo pacto obtineri possit. Epist. XLI.
181

Monasticæ institutionis scopus quis esse
debeat, quomodo, & per quamnam pietatis ex-
ercitia promouendus. Epist. XLII. 185

Epistolarum Paræneticarum liber Se-

cundus.

192

In prælatione quanta discretione, zelo, le-
nitate opus sit in subditis regendis: infirmio-
res item lenitate ducere, proteruios austeri-
tate zelosq; iustitiæ excercere, abususq; abrogare
viti præuidens debeat. Epist. XLIII. 192

Perfectio spiritualis vitæ, vti iuxta octo
quædam consilia, obtineatur. Epist. XLIV.
195

Monasticæ perfectioni quænam sint ne-
cessaria: creaturarum speculatio vt sit loco ve-
hiculi ad Deum, exercitium amoris quotidie
cuiusmodi adsumendum, quomodoq; mente
sit iugiter orandum. Epist. XLV. 197

Exercitium deuotionis, diuinitatis amoris,
cuius in præcedenti epistola sit mentio, ex
Iesu Christi passione beneficijsq; constat, &
in articulos 72. digestum, septem item
horis, quas Canonicas vocant, applicatum.
203

Obitus Sanctorum vt non sit nimie ple-
randus: in omni desolatione vti Deo inniten-
dum: amor noster vt à creaturis sit ad Deum
transferendus: corpus vt sit discretè regen-
dum: lacrymis nimis atque mœrore vt sit
abstinendum. Epist. XLVI. 215

Afflictiones quo animo ferendæ, præci-
pue quæ ex suscepto monasticæ instituto ex-
oriuntur: confessions clanculariæ quæ faci-
endæ: cibus potusq; quo pacto sumendus,
viti naturæ debili succurrendū. Epist. XLVII.
218

Vocari ad monasticam religionem in in-
nocentia, quam sit felix seductio: Gaudia
mundi quantum distent à spiritualibus: vo-
tum vt non obstat libero arbitrio: quanto sit
votum encomio euehendum: instabilitas quof-
nam magis vexet. Epist. XLVIII. 222

Discretione quanta opus sit Deo in mona-
stica religione consecratis, in vsu præcipue
corporalium necessitatum: abstinentiam in-
discretam vt suadeat diabolus: Obedientiam ab-
negatijs proprii consilij quam sit religiosus
necessaria: natura item infirmis quomodo e-
domanda absque periculo. Epist. XLIX. 225 &

226

Quid

Quid Virgo quævis, vt ab AEterna Sapientia desponsari mereatur, agere, quoniam item pacto sponsi cœlestis beneficia recolare, illiq; gratias debeat referre. Epist. L. 228

Ve virgines Deo consecratæ Christo sponso cœlesti militare, sanctitatẽ mentis & corporis operam nauare, amoremq; suum omnem in quemnam maximoperè transfundere debeant. Epist. LI. 230

In puellari teneraq; ætate ad monasticum institutum vocari, quanta sit diuini numinis gratia. Epist. LII. 232

Vt per creaturarum venustatis contemplationem, liceat ad creatoris cognitionem, contemplationem, amoremq; ascendere. Epist. LIII. 232. & 233

Vulnera Iesu Christi, quo pacto honoranda sint: quas item virtutes ex eisdem exugere liceat. Epist. LIV. 235

Deum in nobis esse, nosq; in Deo per quamnam indicia probetur: charitas Dei vt in nobis probetur per fraternum amorem: mala item quanta inuidia ac odium in nos congerant. Epist. LV. 237

Pax cordis inter aduersa & quosuis euentus quinam obtineri possit: quare Deus permittat amicos suos ab alijs exerceri & discrucari. Epist. LVI. 239

Exercitium tutissimũ & probatissimũq; pertingendi ad fundamentum omnium virtutum, scilicet humilitatem. Epist. LVII. 240

Vt vita spiritalis sit inchoanda: exercitia corporalia pariter ac mentalia quomodo exercitanda: naturæ item necessaria qua discretione suscipienda: quiq; ad proximum suum quisq; se gerere debeat. Epist. LVIII. 241

Enchiridion Christianæ militiæ ad nouitatem vitæ perfectè instituens. 271

Abnegatio sui quamnam sit, quomodo, & 290

quibusea assumenda, exercendaq; sit. Cap. I. 271

Fuga seculi, quàm sit necessaria, & abstractio vitæ quomodo sit sectanda. Cap. II. 272

Modus, statusq; strenuè Deo seruiendi vt sit necessariè cuiq; deligendus. Cap. III. 273

De constanti, firmoq; proposito vitæ melioris tenendo. Cap. IV. 273

Scopus omnium actionum quisnam ob oculos constituendus: vt abnegatio sui sola, Dei comprober fidelem discipulum: quo pacto denique quis à salubri proposito collapsus, renouare debeat spiritum suum. Cap. V. 275

Peccatorum, vt sint occasiones fugiendæ. Cap. VI. 278

Discretio quanta sit virtus, & quatenus eam in omnibus seruare necessarium sit. Cap. VII. 278

Gula quinam per abstinentiam frenetur, vtq; in cibo & potu quisq; se, ne Deus offendantur habeat. Cap. VIII. 279

Exercitia quamnam Deo deuotus quisq; inter comedendum & bibendum frequentare, & lectionem aliquam sacram ob oculos præfigere debeat. Cap. IX. 281

Modus, situsq; inter dormiendum quis obseruandus, quæq; exercitia in lecto constituta adsumere, ruminareq; debeat. Cap. X. 283

Lectio quorumnam librorum, siue frequentanda, siue fugienda sit Dei famulis. Cap. XI. 284

Deuotio vera quamnam sit, & quomodo ea exercenda: deuotio item sensibilis quo pacto sit periculosa, quatenusq; à Deo petenda, ac in ipsum trahenda. Cap. XII. 284

Orationi, vt debitè fiat, quamnam sint accommodata, quæ hominem ad eam præparent, vocali item orationi & cantionibus, quæ sunt in Ecclesijs, qui nos præparemus, ac insistamus. Cap. XIII. 286

Arma validissima vt sint orationes ad versus tentationum: vt quæne tentationes vincantur sui humiliatione ac resignatione, quæ item superentur pia contemplatione. Cap. XIV. 286

(?). 4. A. P. ff.

- Dissidentia circa fidem, displicentiaq; ad
 proximum tentationibus quomodo resiten-
 dum sit: utq; pia exercitia, nullaq; bona opera
 ob qualis tentationes sine omittenda. Cap.
 XV. 293
- Scopus quisnam omni operi exercitioq;
 praefigendus. Opera cuncta ut modo perfectis-
 simo fiant, corpus discretè qui regendum: quæ
 item intentio triplex sit nobis necessaria. Cap.
 XVI. 296
- Solitarius quomodo sese in cella, seu domo
 exercere debeat: duplex item solitudo quanto
 studio exercenda sit. Cap. XVII. 299
- Sensuum externorum refrenatio ac disci-
 plina quam sit necessaria ad cordis puritatem,
 quantaq; mala adferat eorum lasciuia. Cap.
 XVIII. 301
- Lingua quare, quantoq; studio sit frenanda:
 quantaq; item mala effrenis locutio adferat.
 Cap. XIX. 301
- Quæficio sui quantoperè sit vitanda. Cap.
 XX. 304
- Gloria vana quanta sit diligentia vitanda.
 Cap. XXI. 304
- Singularitas bona quantoperè obseruan-
 da, mala item singularitas quanta mala ad-
 uehat, quomodoq; vitanda sit. Cap. XXII. 305
- Scandalum quibus modis contingat quan-
 toperè noceat, honestat; morum quonam de-
 ceat: superbia item ut se sub zeli specie palliet.
 Cap. XXIII. 306
- Charitati fraternæ quænam aduersentur:
 canon charitatis qui sit, pax item cum proxi-
 mo qui seruanda sit. Cap. XXIV. 307
- Ut quisq; sese erga proximum suum gere-
 re, eius mores patienter ferre, offensum sibi
 denuo placare debeat: denique quonam modo
 quisq; se ad ocores ac detractores suos habe-
 re debeat. Cap. XXV. 310
- Iudicium temerarium quanto studio, quoque
 pacto vitandum sit, quomodo item nos erga
 delinquentes habere debeamus. Cap. XXVI. 312
- Intentio ut in omni re, verbo, & opere dis-
 cuitenda sit, tempus quoduis quam fructuose
- expendendum: inclinationes propriæ ut in-
 terrogandæ sint, quid item cor liberum effi-
 ciat. Cap. XXVII. 313
- Confessio ut sit recta, quænam exigat: quo-
 modo animus ad eam sit discutiendus: quo-
 item pacto ea peracta, propositum bonum sit
 resumendum. Cap. XXVIII. 315
- Mortificatio vitiorum, sensualitatis, de-
 lectationumq; quam sit cuique necessario
 adsumenda: quomodo item ea quoque cum
 fructu exerceri debeat. Cap. XXI. X. 316
- Labor & pugna aduersus vitia propria quæ
 sit utilis: voluntas propria ac curiositas sen-
 sualitatis, quomodo sint mortificanda. Cap.
 XXX. 317
- Tentationes, afflictionesq; quantum sancti
 profecerint: illorum vita cuiusmodi
 fuerit: mortificationis item vitiorum, quan-
 tus sit fructus ac merces. Cap. XXXI. 319
- Ad perfectionem vitæ aspirans uti Dei ad-
 intorio semper inniti, de suis viribus dissi-
 dere, sese Deo nudè resignare, desideriumq; pro-
 ficiendi nunquam intermittere debeat. Cap.
 XXXII. 321
- Perfectioni vitæ quænam tria sint necessa-
 ria cum primis: obedientia quam debeat fore
 velox: quomodo item cogitationes sint spi-
 ritualibus patribus nude detegendæ. Cap.
 XXXIII. 324 325
- Virtutes quonam sint pacto acquirendæ:
 Humilitas ut sola humilatione obtineatur:
 Puritas cordis quam sit necessaria, quomodo
 item obtineatur. Cap. XXXIV. 325
- Humilitatem, suisq; humiliationem ut
 quis obtinere possit, quænam faciendæ: humi-
 litas vera quæ sit, quantaq; sit bonitas Dei erga
 homines. Cap. XXXV. 328
- Humilitatem quantoperè sancti quisq; co-
 luerint, quænam illi aduersentur: utq; cor-
 repris quis sese gerere debeat. Cap. XXXVI. 331
- Humilitas non modo, verum cæteræ quo-
 que virtutes quonam facili pacto obtineri
 possint: obrectationes, vituperia, laudesq; a-
 liorum

liorum vt̄ humilis reuera nil curabit. Cap. XXXVII. 331
 Abnegatio voluntatis propriæ, vt̄ in omnibus tuto eligenda: quomodo ea exceda iudicium item proprii intellectus, vt̄ prælatorum iudicio subternendum. Cap. XXXVIII. 335
 Obedientia quibusnam, & quanto studio præstanda: vt̄q; omnibus alijs exercitijs ea sit anteferenda. Cap. XXXIX. 337
 Reuerentiam quantam teneamur nostris exhibere prælaris. Cap. XL. 340
 Resignatio sui omnigena quam sit cuiq; necessaria. Pertinacia proprii sensus quam sit detestanda, atque Dei prouidentia omnia comittere debeamus. Cap. XLI. 340
 Extra diuinam nihil est voluntatem appetendum. Cap. XLII. 342
 Patientia ac mititas in quibus, ad quos, & propter quid seruari debeat. Cap. XLIII. 342
 Benignitas quanta erga cunctos seruanda sit: vt̄q; læto hilariq; vultu omnia molesta excipienda sint à quolibet homine. Cap. XLIV. 345
 Sollicitudo animi, erga res quascunq; siue infirmitates corporis, siue aliorum suspitiones, aut timorem vanum, vt̄ sit maximoperè fugienda. Cap. XLV. 345
 Puritas cordis quibus modis acquiratur, custodiaturq;: quænam illam maculent, cogitationibus itidem ingruentibus nociuis quomodo obfistendum. Cap. XLVI. 348
 Pax cordis ac quies mentes quomodo acquirantur conferuenturq;, & quænam illis aduersentur. Cap. XLVII. 351
 Quies libertatisq; mentis per quænam media redintegratur, lætaturq;. Cap. XLVIII. 353
 Gratia Deo semper agenda, tam in aduersis quam prosperis quomodo sint. Cap. XLIX. 354
 Beatissima Virgo Maria quomodo veneranda sit, inuocandaq; in cunctis necessitatibus & periculis: quibus item exercitijs, studijs, quibus siue temporibus sit potissimum honoranda ac amanda. Cap. L. 356
 Passionem Iesu vt̄ quotidie meditari exerceriq; in ea quisque debeat sese. Vulnera quinque Christi quibus modis veneranda sint: vt̄q; sanctorum vita sub oculos constituenda. Cap. LI. 358.

Missæ sacrificio quam sit deuote reuerentia seruendum: vt̄ quotidie communicadum a minus spiritualiter. Cap. LII. 360
 Exercitium ad cor seculi quotidie seruandum quod. Cap. LIII. 361
 Cauenda vt̄ sit præsumptio omnis, & quod in Dei sola sit misericordia sperandum. Cap. LIV. 361
 Statuta quindecim à Deo, deuoto necessario obseruanda quæ sint. Cap. LV. 362
 Quatuor alio pio homini necessaria quæ sint. Cap. LVI. 364
 Mors vt̄ iugiter ob oculos constituenda: quicq; nos quotidie preparare ad eam debeamus, qualem item fructum eiusmodi præparatio in nobis efficiat. 365
 Excessus, negligentiaq; quibus remedijs curandæ, quantoq; studio verbis nostris inuigilare debeamus. Cap. LVIII. 366
 Propositum emendationis vitæ, vt̄ subinde instaurandum sit. Cap. LIX. 367
 Vt̄ quisq; iuxta suam vocationem viuere, diuinisq; laudes, reliquaq; sua debita, ad quæ ex suo statu obligatur, pendere debeat. LX. 368
 Vt̄ & quando quisque suam conscientiam discutere, atque cum Deo denuo in gratiam redire debeat. Cap. LXI. 369
 Deuotio vera in quibus consistat, quibusq; modis ea sit fouenda. Cap. LXII. 369
 De duodecim defectibus homini pio valde perniciosis. Cap. LXIII. 371
 Decem puncta perfectionis. Cap. LXIV. 371
 De sex sedulitatibus seu indulgentijs. Cap. LXV. 372
 Clarum speculum & amabile exemplar quod nobis præmonstrauit Dominus Iesus Christus, quodq; à nobis vicissim exigit. LXVI. 372
 Epilogus eorum quæ dicta sunt, præcipua quædam quæ initio in usum frequentiore nouo sunt vertenda tyroni, repetens. Cap. LXVII. 373
 Enchiridion istud quam sit necessariū nouo Christi tyroni. Cap. LXVIII. 378
 Alphabetum aureum eruditissimo iuxta ac sanctissimo viro D. Ioanni Taulero à suo magistro traditum, iuxta quod se regeret, in nouitate

- tritate ambulans vitæ, per D. Ioānem Lansper-
 gium cognomento Iulium, è germanico idio-
 mate latine donatum. Cap. LXXIX. 379
 Tria sunt iuxta D. Ioannem Thaulerum ad
 proficiendum spiritu necessaria. Cap. LXX 380
 Duo alia eximia. Cap. LXXI. 380
 Basis vitæ spiritualis. Cap. LXXII. 381
 Viri cuiusdam deuoti cōtra vitia capitalia.
 sententia & decretum. Cap. LXXIII. 381
 Speculum Christianæ perfectionis, ea-
 rum scilicet virtutum, quæ homini
 Christiano necessariae sunt, summam
 in se complectens. 385
 Flagitia hominum, quorundam hoc tēpore
 quam sint graua, quomodo ea curanda sint dū
 tempus est: quamq̄ periculosè conuerso diffe-
 ratur vsque ad mortem. Cap. I. 385
 Conuersio vera ad Deum quæ fieri debeat:
 pœnitendi modus verus quis, quibusq̄ pecca-
 ta facile dimittantur. Cap. II. 387
 Quænam sint quæ penè cunctos impediunt,
 quo minus ad perfectionis Christianæ meam
 pertingant. Cap. III. 388
 Mortificatio vitiorum omnium, quæ sit ne-
 cessaria: quomodo ea, & in quibus fieri debeat:
 imago item Christi vt̄ in vitroque homine ge-
 standa sit. Cap. IV. 393
 Gratia Dei vt̄ in homine locus aptandus,
 quomodo illi collaborandum: lingua, oculi,
 mens qui custodienda: perfectionis item om-
 nis basis quæ sit. Cap. V. 395
 Vitia quænam sint origo omnium malorū:
 quomodo ea mortificanda sint, quantumq̄ fru-
 ctus spectetur ex eorum victoria. Cap. VI. 396
 Humilitas vera quæ sit, vt̄q̄ eam obtine-
 re conseruareq̄ liceat: quàm item nihil sine il-
 la proficit, & è quibusnam eam discamus. Cap.
 VII. 398
 Abnegatio voluntatis propriæ quàm sit
 necessaria: quænam ea reuera sit: quæ item exi-
 gat, & perfectionis quæ sit occasio. Cap. VIII.
 402
 Charitas fraterna quomodo probeur. 403
 quàm sit ea necessaria: misericordia cuiusme-
 di in alios exercenda: quantum item pericu-
 lis sese subijcit, qui alios temerè iudicat. Cap.
 IX. 406
 Quomodo vita & passio Saluatoris medi-
 tanda sunt & imitanda. Cap. X. 408
 De magna vtilitate tribulationis. Cap. XI.
 411
 Amor Dei vt̄ sit scopus omnium operum,
 exercitorum, & eorum quæ patimur, quibq̄
 præceptum dilectionis sit intelligendum. Cap.
 XII. 415
 Anima rationalis qualis sit: vt̄q̄ iuxta di-
 versas operationes varia fortietur nomina.
 Cap. XIII. 416
 Vires animæ quomodo purgentur, ac ad
 Deum conuertantur. Cap. XIV. 417
 Creaturarum varietas, venustas, opera-
 tioq̄, vt̄ nos ad Deum cognoscendum aman-
 tumq̄ alliciant. Cap. XV. 418
 Deus qualis sit in seipso, qualis in creatu-
 ris: quid item sint in Deo altitudo, longitudo,
 latitudo, sublimitas & profundum. Cap. XVI.
 420
 Bonitas, liberalitas, amabilitas, exorabili-
 tas quæ in Deo, & quàm sint incompræhen-
 sibilis perfectionis. Cap. XVII. 422
 Voluntas quænam dicatur bona: quomo-
 do ea probeur, quantæ sit efficaciz: quæ-
 nam item Dei amorem impediunt. Cap. XVIII.
 423
 Exercitio quonam liceat pertingere ad Dei
 ardentem amorem: & quæ ad illum requiran-
 tur necessaria. Cap. XIX. 424
 Puritas cordis quomodo acquiratur, con-
 seruetur, vt̄q̄ sine ea nihil Deo placere possit.
 Cap. XXII. 430
 Affectus quomodo mundandus & ornan-
 dus, & per nuditatem simplicandus. Cap.
 XXIII. 431
 Voluntas Dei vt̄ in cunctis quærenda & se-
 quenda, & quomodo quisque in omnibus sese
 obseruare debeat. Cap. XXIV. 432
 Quomodo in operibus externis Deum
 in mente conseruare debeamus. Cap. XXV.
 433

CAPITVM.

Quomodo natura omnibus quibus se sumit commodum spectat, interire debet & mori. Cap. XXVI. 495

De varijs amicorum Dei tribulationibus. Cap. XXVII. 436

Quomodo omnia nudè sint accipienda de manu Dei. Cap. XXVIII. 438

De firma in Deum fiducia. Cap. XXIX. 439

De vita continuè interna. Cap. XXX. 440

Quomodo quis à vitijs conuertatur ad Deum. Cap. XXXI. 441

De venerabilis Sacramenti Eucharistiae sumptionem. Cap. XXXII. 442

Quomodo Deus assidue sit laudandus. Cap. XXXIII. 446

Alloquiorum libri primi pars I, ad animam quamcunque adhuc in peccatis constitutam, nondum conuersam, internum Iesu Christi alloquium. 449

Anima Christiana, quantum Deo contumeliam irroget, dæmonibus ludum festumq; efficiat perseuerando in peccatis: stipendia diaboli: seruitutis quæ sint, quàm item benignè recipiat Deus animas ad se reuertentes. Can. I. 449

Vitâ protrahere in peccatis quàm sit turpè & periculosum: quàm sit diuerso honorificè sese à peccatis conuertere ad Deum. Can. II. 450

Peccata quænam sequantur calamitates: virtutum sectatoribus quanta in cælis reposita sint præmia: quanam reuertenti animæ ad Deum relinquenda sint. Can. III. 450

Sine Dei gratia sicut præci Sancti, parum aut nihil potuerunt, sic nec nos aliquid possumus: cur Deus subinde rogatus dare differat: Deus cur suos tentationibus exercent, orationesq; nostras vti exaudiat. Can. IV. 451

Christus quam lætus occurrat animæ ad se reuertenti: quàm dulciter eam consoletur: quanti is animas fecerit, quanta pro eis passus sit: vti etiam eas Patri cœlesti offerat. Can. V. 452

Animæ ex seruitio peccatorum, quantum sibi met damnum intulere: Deo hostiq; seruire, quantum discrimen: poenitentia item dilata, quàm multos fessit. Can. VI. 453

Poenitentia cur acceleranda sit: dolor de peccatis quando sit vanus, quàmq; contritio vera sit hodie rarissima: emendatio item vsq; ad mortem protelata, quàm sit omnium periculosissima. Can. VII. 454

Vti anima sese ad confessionem peccatorum animare, dæmonemq; ac verecundiam superbam superare debeat: quanam item faciant facile peccata deserere. Can. VIII. 455

Alloquiorum Iesu Christi ad animam quamcunque peccatricem, sed ad suum Creatorem, sponsum & amatorem reuerti cupientem, libri I. pars II.

Quod ad vitam emendatiorem incipienti necessario sit generalis confessio, & quanam ad eam necessario requiratur dolor item qualis in confessione sit necessarius. Can. I. 456

Dæmonum suggestiones erga animam reuerti gestiendam, quæ sint, quomodo eadem contemnendæ sint: aduersus desperationes remedium quodnam adhibendum sit: pietas itè Dei quanta erga animam ad se reuertentem. Can. II. 457

Contritio pro peccatis sensibilis, quàm sit utilis ad abolitionem peccatorum: quanam ea exerceri debeat: quàm item sit eadem accepta Deo. Can. III. 458

Quomodo dolor, amor, fiduciaq; ad Deum simul crescunt. Can. IV. 459

De scrupulis iterandæ confessionis, exercitium item peccatricis, sed conuersæ animæ, cuiusmodi fore debeat. Can. V. 459

Quomodo recolenda sint peccata. Can. VI. 460

Quomodo satisfaciendum sit pro peccatis. Can. VII. 461

Certis horis diei debet examinari conscientia. Can. VIII. 461

De continua reprehensione sui ipsius. Can. IX. 462

Verecunda superba quæ sit: propter quæ debeat quisque meritis erubescere, & in quibusnam debeat homo seipsum continè reprehendere. Can. X.	462	tionum tumultus omnes quænam remedio absque negotio prosternantur: scopus quibusnam in tentationibus prafigendus. Can. V.	477
Quod actionum, exercitiorum ac studiorum omnium certus aliquis scopus ac finis sit prafigendus. Can. XI.	464	Humilitate & oratione quantis in luctamine contra vitia opus sit: tentatio carnis quam sit quibusdam importuna & varia: quæ sint aduersus eam presentia remedia. Can. VI.	480
Paritas cordis & charitas, vt sit finis vitæ spiritualis. Can. XII.	464	Tentationes quàm sint bonæ voluntati molestæ: præmium quantum maneat eis, qui tentationibus probè resistunt; quàmque sit præclarum multifariam tentari. Can. VII.	483
Vt cuncta quæ puritati cordis aduersantur, respuenda sint: quo item eadem puritas referenda sit. Can. XIII.	464	Tentationum occasiones quorundam fugiendas: sensus membrarumque corporis quanto sint studio à quavis curiositate arcenda. Can.	VIII.
Quomodo obtinenda sit puritas cordis. Can. XIV.	465	Spirituales, blasphemarumque tentationes, vt sint vincendæ.	484
Quæ ad minuculetur ad cordis puritatem. Can. XV.	466	Cauenda quatenus sit omnis inuidia. Can. X.	485
Quod ratione debemus regi ac praueniri. Can. XVI.	467	Singularitas quænam cauenda: quænam itè seruatu necessaria. Can. XI.	486
Quomodo seruetur puritas cordis. Can. XVII.	468	Matrem suam cur Deus à mortalibus honorari voluerit: vt eam thesaurariam omnis gratiæ constituerit: quàmque terribiliter ipsius contemptum vlciscatur. Can. XII.	486
Iesu Christi ad spòsam suam, hoc est, quamlibet animam sibi deuotam epistola, siue alloquia, quæ non aliud atque diuinæ sunt inspirationes, quæ homini sui cognitionem infundunt, atque ad veræ pietatis perfectionem infirunt.	470	Deuotio sensibilis quo spectet: vt ea neminem efficiat sanctiorem: quæ item sit deuotio vera & laudabilis. Can. XIII.	487
Alloquiorum Iesu Christi ad quamuis animam fidelem, sibi que deuotam, lib. I. pars III.	476	Eucharistiæ Sacramentum quanta cum deuotione & reuerentia sumendum: quam veraciter Christus in ea existat: quomodo item electi Dei circa hoc probentur. Can. XVIII.	488.
Desiderijs, prauis, & sensualitatis propensionibus vt sit moriendum: sensus item quam sint arctè custodiendi. Can. I.	476	Discretio quàm in cunctis necessaria sit: vt omnia ex discretionè superiorum facienda: natura item quam discretè sit regenda, & vt quidam eam indiscretè destruant. Can. XV.	489
Lingua vt sit custodienda, ne Deus proximusue offendantur: silentium duplex qui obseruandum sit. Can. II.	477	Sponsa fidelis vt & in quibus sponso suo Christo Iesu conformari debeat. Can. XVI.	490
Vita abstracta vt eligenda, quàmque sit ea ad vitam internam necessaria: aliorumque obseruare defectus vt maximoperè sit fugiendum. Can. III.	477	Paupertas Christi quanta fuerit: quinam ea sit consideranda ac imitanda: quæ item eidem aduersentur. Can. XVII.	490. & 491
Iudicium temerarium quantoperè vitandum: vt quisque erga proximum sese gerere, verecundiam sectari, pacem item veram quænam adducant. Can. IV.	478		
Vicia singula quatenus profliganda: tenta-			

Sentire de seipso vt quisque d. beat humili-
ter, & vt humilitas à Deo petenda sit præcipue
Can. XVIII. 492

Humilitas vera quæ sit, & quomodo obti-
neatur: causæ quænam sicut: humilitatis: humi-
liatio item quæ sit necessaria Can. XIX. 492

Laudes, vituperia, iudiciaq; hominū quam
vilificanda: quo item eadem destinanda sint:
amicis item Dei proprium quodnam esse so-
leat. Can. XX. 495

Obedientia quantæ sit præcellentiæ quo-
modiq; & quibus ea sit exhibenda, vtiq; simplici-
ter nos Prælati proprijs subijciamus: voluntas
item propria quanto studio semper & vbiq;
persequenda sit Can. XXI. 496

Voluntas propria quanta mala in nobis o-
peretur: vtiq; ea exuenda sit; & vti ipsa omniū
malorum & afflictionum sit causa Can. XXII. 497

Amici nostri veri vt sint ij qui nos persecu-
untur & affligunt: relictio, abnegatioq; nostri
ipforum quænam bona in nobis operentur:
tristari quas ob causas solum debeamus Can.
XXIII. 498

Vti à nobis ipsis deficientes solius Dei pro-
videntiæ nos & omnia committere debeamus:
quænam item nobis bonitatem insinuent Can.
XXIV. 500

Aduersitatum omnium causa quæ sit: quo
animo eas ferre oportet: quænam item affli-
ctos consolari debeant Can. XXV. 501

Vt ea quæ patimur nobis solis imputemus:
Christi vita, mors, passio, vt in aduersis ob o-
culos constituamus 505

Consolationem nullam desiderandam in
quibusuis aduersis: perfectio item amicorum
Dei altissima quæ sit Can. XXVII. 504

Miserere patientiæq; quantis opus sit in
cunctis afflictionibus: voluntas item nostra vt
in omnibus fiat, quid curandum præcipue Can.
XXVIII. 501

Proximus quisque vti sit casto amore pro-
sequendus: alios temerè iudicare quàm animæ
noxium: delinquentes item, quo animo sint
arguendi. Can. XXXIX. 505

Paritati internæ quantoperè studendum:

cogitationes cuiusmodi solæ sint fovenda:
mens item qui iugiter in Deum subleuanda:
Can. XXX. 506

Vti omnia Dei dona sint purè in ipsum re-
ferenda: cor vt ab omni amore impuro seruân-
dum: natura quænam mortificanda: sui item
diligens obseruatio quantorum bonorum sit
occafio. Can. XXXI. 507

Quomodo instinctus diuinus sit obseruan-
dus, & gratia non negligenda: exercitia quæ
quisque adsumere debeat: cuiusmodi itè perfe-
ctione quisq; desiderare debeat Can. XXXII. 509

Dona gratiæ, beneficiæq; Dei, quænam pro-
ximis communicare debeamus: necessitatibus
proximorum vti succurrendum ex charitate.
Can. XXXIII. 511

Paupertas spiritus quomodo obtideatur:
qualis quisque debeat fore in oculis proprijs:
iniuriam item quamnam solam curare debea-
mus Can. XXXIV. 511

Amore Dei quanto anima fidelis inflamma-
ri debeat: amor Dei quid proprium: Deus cur
vult amari: vti item amor non sit otiosus, & vt
is in infinitum crescere possit. Can. XXXV. 512

Zelus diuinæ laudis & honoris quænam inesse
debeat animæ amanti: quantoq; studio execra-
ri debeat omne peccatum: laus item Dei vt sit
arrha salutis æternæ. Can. XXXVI. 515

Laus quænam Deo præ cunctis placeat. Can.
XXXVII. 516

Exercitium amoris diuinæq; laudis quale
esse debeat: quid sub occupationibus externis,
spiritus hominis agere, quouè iugiter sese occu-
pare debeat. Can. XXXVIII. 517

Nuditas interna quænam necessaria: vitæ
Christi vti anima se conformet: quas item solas
imagines assumere debeat: vitæ abstractæ quæ
necessaria sint Can. XXXIX. 518

Vt anima fidelis in prædictis institutioni-
bus sese indies exercere, easq; velut speculum ob-
culos interiores iugiter constituere debeat.
Can. XL. 521

Alloquiorum Iesæ Christi Sponsi ad
quamlibet animam sibi dilectam liber
II. pars, l. complectens in se,

<p>¶ Vt anima Deo deuote Christi Iesu debeat vitæ passionibus conformari 522</p> <p>De sui abnegatione, crucisque varia patienter sufferenda Can. I. 522</p> <p>De meditatione Dominicæ passionis profi- cisse volenti quàm sit necessaria vitæ passionif- que Christi meditatio ac imitatio: meditationis item modus quis omnium sit fructuosissimus. Can. II. 523</p> <p>Passionem Domini trifariam posse medi- tari. Can. III. 524</p> <p>Fructus quinam ex meditatione passionis Christi confurgant. Can. IV. 525</p> <p>Moriturus, vt ex passione Christi sua debita soluere, seseq; ad mortem præparare, vulnera item Christi animæ suæ vehementer imprime- re, secureq; mori vti debeat quisque. Can. V. 526</p> <p>Crux quæ, quomodo sit cuique quotidie portanda: vsus creaturarum qui sumendus: sensualitatisq; qui moriendum. Can. VI. 526</p> <p>Christus cruci adfixus quomodo sit contem- plandus & imitandus: mori seculo vti contig- gat: via crucis vt sit sola via ad vitam. Can. VII. 527</p> <p>Crux quænam sit incipientium, & quam sit illa subinde molesta, vtque patienter ea feren- da sit. Can. VIII. 529</p> <p>Crux proficientium, hoc est tribulationum & afflictionum, quam sit amicis Dei aliquando grauis: cur item Deus suos electos hic multifa- riam afflicter. Can. IX. 530</p> <p>Crucem quænam quisque ferre, naturam suam discrete affligere, obedientiaq; iugum quam libenter ferre debeat, cunctisque alijs ex- ercitijs anteferre. Can. X. 531</p> <p>Crux omnium grauissima quæ sit: quam patienter ea portanda, ad quantam item perfe- ctionem gloriandæ ea perducatur. Can. XI. 532</p> <p>Exercitium animæ deuorum ac piuum. Can. XII. 534</p> <p>Amor priuatus & pestifer quæ mala in ho- mine efficiat, & vti per intentionem rectam & castam castigandus sit. Can. XIII. 535</p> <p>Amor inordinatus ad creaturas, vt oculum mentis exerceat, quibus is mortificandus sit. Can. XIV. 536</p> <p>Sensualitas immortificata quanta damna a- nimæ inferat, quomodoq; ea per continentiam omnium sensuum reuocanda sit. Can. XV. 536</p> <p>Vt omnis superbia per profundam humili- tatem mortificanda sit, & quomodo eadem ob- tineri possit, & quid obtenta efficiat. Can. XVI. 536</p> <p>Vt cordis amaritudo per synceram charita- tem extingueda sit: & quænam ea charitas exigat. Can. XVII. 537</p> <p>Proprietas voluntatis, sensus, consilij & iu- dicij, quantis damnis homines afficiat, quibus eadem per sui abnegationem omnimodam sit extirpanda. Can. XVIII. 537</p> <p>De intellectus profundi, curiosi & superbi nocentis: quibus idem simplicandus sit: quo item omne humanum studium, lectio libro- rum, & scientia referenda sint. Can. XIX. 538</p> <p>Mentis humanæ impuritas, instabilitas ne- glestusq; quam sit cuique neciuis, quomodoq; eadem reformanda & in Deum eleuanda, sit. Can. XX. 538</p> <p>Tepiditas proficientis vitæ, vt complures miserè decipiat: & vti per exercitium diuini a- moris spiritus hominis inflammandas sit. Can. XXI. 539</p> <p>Alloquiorum Iesu Christi ad suam spõ- sam, quæ vel ex professione, vel proposito libero statuit Christo Spon- so suo in castitate carnis ac spiritus militare secundi lib. pars. II.</p> <p>Virginitas quid sit: virginibus quænam vi- tanda, quænamq; ea multifariam oppugnetur. Can. I. 541</p> <p>Virginitas quænam amissa recuperetur. Can. II. 542</p> <p>Amorem quam purum Deus à sponsa sua requirat. Can. III. 543</p> <p>Virginitatis virtus & præcellentia quanta. Can. IV. 544</p>	<p>Virginitas</p>
---	-------------------

CAPITVM.

Virginitas eum non sit præcepta sed consulta	meritum colligere liceat. Can. V.	550
Can. V.	Loqui quonam pacto, quando, vbi liceat.	560
Charitas quam debeat virginibus fore familiaris. Can. VI.	Can. VI.	560
Virginitas amissa, vnde castitate solari debeat. Can. VII.	Exterioris hominis, & custodiæ mortificationisq; sensualitatis ac passionum, quatenus inuigilandum. Can. VII.	560
Virginibus quænam summè, ne tantum liliam amittant, seruanda: quæq; virtutes illis comprimis sint necessariae. Can. VIII.	Intellectus suus cuiq; vt sit captiuandus & simplificandus: quæ item sit Euangelica simplicitas, & quomodo eam acquirere liceat. Can. VIII.	561
Voluntatis diuinæ cognitio quam sit cunctis necessaria virginibus. Can. IX.	Natura post diuersorum exercitia virtutum spiritui alioquin subiecta, quomodo discrete prudenterq; regenda sit. Can. IX.	565
Mens virginis à quibusnam mundanda sit, quibusq; rebus studendum. Can. X.	Alloquiorum Iesu Christi ad quamlibet animam Christianam libri II. pars IV. complectens Institutionem succinctam.	
Humilitas quam sit virginibus necessaria. Can. XI.		
Gratitudo quantum exornet virginitatem. Can. XII.		
Perseuerantia virginibus quam sit necessaria. Can. XIII.		
Sensuum custodia virginibus quam sit necessaria. Can. XVI.	Tam de morte, quid videlicet ea sit, vnde, vbi & quando ortum cœperit, & quotuplex sit, quomodoq; sese quis ad eam disponere deceat.	566
Vestium ornatus curiosus quam sit virginibus vitandus. Can. XV.	Mors quid sit, quotuplex, quibusq; sit formidanda. Can. I.	566
Gula quantopere virginibus fugienda. Can. XVI.	Mortis origo quæ sit. Can. II.	568
Loquacitas quam sit virginibus exitialis. Can. XXVII.	Mors vt per Christum destructa, & lapsus primorum parentum reparatus sit. Can. III.	569
Temporis præsentis quanta sit habenda ratio virginibus cunctis. Can. XVIII.	De quibusdam periculosisimis ægrotantiũ tentationibus. Can. IV.	570
Alloquiorum Iesu Christi ad quamlibet animam sibi deuotam II. libri pars III. complectens in se,	Remedia præstantissima, contra præfatas demonum tentationes. Can. V.	571
Vt scilicet puritas cordis, veraq; Euangelica simplicitas q̄trinenda sint.	Mors quam sit amara, deq; signis quibusdam mortem corporis præcedentibus. Can. VI.	573
Subtilitas & curiositas humani intellectus, quantum incautis imponat, & vera humilitas quænam obtineatur. Can. I.	Effectus præmeditæ mortis. Can. VII.	574
Humiliatio, suiq; dimissio quam sit necessaria; quomodoq; honore vel iniuria affectus quisque sese habere debeat. Can. III.	Mors vt Sanctis sit in desiderio, & à quantis malis liberet. Can. VIII.	676
Gratiæ quomodo & pro quibus sint Deo agenda. Can. IV.	Mortis conditio iustis, Deiq; amicis non timenda. Can. IX.	576
Tentationibus varijs diuersorum vitiorum quænam resistendum, quomodo item ex eis	Boni vt à malis in morte discernantur. Can. X.	577
	Consilium suauissimum ad felicitatem moriendum, & vera penitentia vnde. Can. XI.	578

I N D E X.

Monita salubria ad bene moriendum Can. XII.	578	tutibus paruum adhuc fecere profectum, verputa incipientibus potissimum, præscripta-	603
Exercitijs quibusnam sese Dei familiares amici quotidie ad felicem mortem præparant: & quonam pacto in eiusmodi exercitijs eosdem imitari licebit. Can. XIII.	576	Exercitium seu iter Sanctæ Crucis	606
Modus alius quo se quisque ad mortem præparare possit, Can. XIV.	581	Canon, regula, siue fraternitas, hoc est. Institutio succincta altera, ijs qui spiritu feruentiore ad perfectionem virtutum Christianorum anhelant, potissimum præscripta	606
Consilium tempore mortis instantis. Can. XV.	581	Missæ pro mundi peccatorumque reconciliatione	610
Exercitium quo mane, aut quodocumque volueris, Deo effundas cor tuum pro bona morte Can. XVI.	582	Methodus ad veram Christianamque pertingendi Theosophiam, & quam quemuis ab eiusdem adeptione præpediant.	612
Exercitium quo infirmus seipsum suspirijs atque gemitibus (quia aliud vix potest) Deo resignet atque commendet, & ut eidem coniungi mereatur, feruenter desideret	582	Theologia mystica quæ sit	614
Precatio ad Patrem cœlestem, & oblatio Christi meritumque eius. Can. XVII.	582	Philosophiæ mundanæ quanta sit inutilitas	614
Precatio ad Filium. Can. XVIII.	582	Theosophia quàm sit occulta, sed facilis	614
Protestatio seu testamentum quoddam, Christiano cui libet iam iam merituro, vel dictu vel cogitatu non inutile. Can. XIX.	584	Theosophia quàm discatur	615
Exercitium triplex pium, authenticum atque diuinitus reuelatum, quo æger vbi à sensibus, vsque loquelæ deficere incipit, à circumstantibus muniendus, Deoque commendandus erit. Can. XX.	585	Theosophiam acquirendi modus	615
Quænam potissimum in agone constitutorum auribus sint inelamanda. Can. XXI.	586	Theosophia ut in pace & silentio acquiratur	615
Precationes deuotæ ac piæ, quibus commendandus diuinæ misericordiæ erit in extremis vitæ constitutus à circum adstantibus, posteaquam Ecclesiæ Catholicæ Sacramentis munitus fuerit. Can. XXII.	587	Theosophia uti humilitate acquiratur	616
Iesu Christi Saluatoris mundi Epistola seu alloquium, cunctis Christianis fidelibus, hoc est, ijs qui vitam suam iuxta præscriptum Evangelicum instituerent, atque ad virtutum charitatisque Dei & proximi perfectionem anhelant, destinatum.	601	Theosophia uti minimè sit obscura	616
Canon, regula, siue fraternitas, hoc est, Institutio succincta D. N. Iesu Christi, ijs qui in virtutibus paruum adhuc fecere profectum, verputa incipientibus potissimum, præscripta-	603	Theosophia quantæ præstantiæ	616
		Theosophia ut sit omnium scientiarum subtilissimæ.	616
		Theosophia quàm sit opulenta	617
		Theosophia quantum dicat ornetque animam rationalem	617
		Soliloquium animæ fidelis, præsentis vitæ exilium, miserias, &c. gementis, & ad cœlestia anxiè vehementerque aspirantis.	621
		Ut amans anima corpus suum onerosum, tenebrosum inimicumque quærat fore impedimento, quominus dilecti perfecte frui liceat Cap. I.	621
		Ut amans anima se resignet, desideretque per pœnas martyrii exui molestijs corporis, suoque amato coniungi Cap. II.	622
		Ut amans anima humiliter supplicet corrupti-	

ruptibili corpore eximi, adq̄ superna gaudia Cap. XVI. 634
 peruenire. Cap. III. 622 Vti amans anima contempletur Dei Sancto-
 rumq̄ felicitatem, & æternam pacem, ac in cæ-
 lestibus stabilitatem. Cap. XVII. 635
 Vti amans anima mundum huncce fallacem
 deploret: in quantas item calamitates per pro-
 proparentum prauaricationem inciderimus v-
 niuersi. Cap. IV. 623
 Sanctarum diuitias inæstimabiles; vti Deus
 potestatiue dominetur in Sanctis suis, vtq̄ om-
 nem suam potestatem & gloriam ab ipso acci-
 piant. Cap. XVIII. 636
 Vti amans anima contempletur diuinam il-
 lam insuper ac omnimodis potestatem: & vt
 omnis creata potentia ab illa primaria simpli-
 citer dependeat. Cap. XIX. 637
 Vti amans anima diuinam incompræhen-
 sibilitatem non intelligendo miretur: atq̄ illam
 potius simpliciter credendo, quàm perscrutã-
 do curiosè venerari oporteat. Cap. XX. 638
 Vti amans anima simpliciter ea credere pro-
 fitetur, quæ per Christi, sanctorum vitam &
 doctrinam in sacris literis commendata sunt.
 Cap. XXI. 638
 Vti amans anima Christi Iesu virtutes, præ-
 cipue humilitatem contempletur. Cap. XXII. 639
 Vti amans anima beatitudinem Sanctorum
 quam de Christi Iesu concipiunt humanitate
 glorificatam, contempletur. Cap. XXIII. 640
 Vti amans anima sanctorum gaudia ex tem-
 poris æternitate ac felicitate contempletur
 Cap. XXIV. 641
 Vti amans anima ad diuinam vocem, hoc
 est, internam inspirationem & illuminatione
 inardescat. Cap. XXV. 642
 Vti amans anima Deo satiari, in illumq̄
 transformari desideret. Cap. XXIII. 643
 Vti amans anima odore diuini altaris, hoc
 est, deifici amorosissimiq̄ diuini cordis suau-
 tate attracta, cuncta mutabilia transcendere,
 ibiq̄ suam requiem constituere desideret. Cap.
 XXVII. 643
 Vti amans anima beatorum æternam feli-
 citatem cõtempletur, Deumq̄ laudat, illiq̄ cõ-
 iungi summoperè anhelat. Cap. XXVIII. 645
 Gaudia superna beatitudinis summam
 explicat. Cap. XXIX. 646
 Verba authoris ad quamlibet fidelem
 mantemq̄ animam 647

FINIS.

(?)